

POSTANOWIENIE

Dnia 8 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa J. C.
przeciwko [...] Spółdzielni Mieszkaniowej [...] w P.
o odszkodowanie, sprostowanie świadczenia pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 kwietnia 2014 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w P.
z dnia 12 lipca 2013 r., sygn. akt VI Pa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej i przyznaje od strony
powodowej na rzecz strony pozwanej 120 zł (sto dwadzieścia)
tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z 12 lipca 2013 r. Zarzucono naruszenie: 1) art. 52 § 1 pkt 1 k.p., 2) art. 56 § 1
Prawa spółdzielczego, 3) art. 56 § 1 w związku z art. 54 § 1 Prawa spółdzielczego.

Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano
na potrzebę wykładni przepisu art. 56 § 1 Prawa spółdzielczego, który budzi
poważne wątpliwości.

Przepis ten w ocenie skarżącego wskazuje, iż nie można być jednocześnie
członkiem zarządu i przedstawicielem na zebranie przedstawicieli tej samej
spółdzielni. Nie można być jednocześnie członkiem rady i zarządu tej samej

spółdzielni. W razie konieczności rada może wyznaczyć jednego lub kilku ze swoich członków do czasowego pełnienia funkcji członka (członków) zarządu.

Na gruncie niniejszej sprawy Sąd Okręgowy w P. rozważał, czy ma wpływ na wyłączenie z działania w Radzie Nadzorczej pozwanej takiego jej członka, który - na podstawie wyżej wskazanego przepisu - został wyznaczony do czasowego pełnienia funkcji członka zarządu pozwanej. Zdaniem tego Sądu, z jednej strony można by tak uznawać i sądzić, że taki członek utracił możliwość podejmowania decyzji jako członek Rady Nadzorczej. Jednakże z drugiej strony Sąd Okręgowy w P. zauważył, iż to „nadzwyczajne uregulowanie” zawarte w tym przepisie nie zwiera żadnej regulacji o wyłączeniu takiej osoby z działania w Radzie Nadzorczej. Dalej Sąd ten przekonuje, że jest to w jego ocenie zamierzone działanie ustawodawcy, albowiem w przypadku minimalnego 3-osobowego składu Rady Nadzorczej owo uprawnienie do wyznaczenia jednego lub kilku członków do czasowego pełnienia funkcji członka (członków) zarządu nie może z kolei paraliżować funkcjonowania Rady Nadzorczej.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy w P. stwierdza, że w takim przypadku należy dokonać takiej wykładni, iż opisywane delegowanie (wyznaczenie) członka Rady Nadzorczej do czasowego pełnienia funkcji członka (członków) zarządu nie pozbawia statusu i uprawnień tego członka Rady Nadzorczej. W związku z tym może on nadal uczestniczyć w posiedzeniach Rady Nadzorczej i brać udział w podejmowanych przez nią uchwałach.

Wniesiono o uchylenie zaskarżanego wyroku Sądu Okręgowego w P. z 12 lipca 2012 r. oraz o zmianę zaskarżanego wyroku i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda 16.243,89 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje oraz za instancję kasacyjną według norm przepisanych, o rozpoznanie niniejszej skargi kasacyjnej na rozprawie, ewentualnie o uchylenie w całości zaskarżanego wyroku Sądu Okręgowego w P. i przekazanie temu Sądowi niniejszej sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (postanowienie SN z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LexPolonica nr 3058328). Ma to ma umożliwić wybór jedynie takich spraw, które powinny zostać rozpoznane przez organ najwyższego szczebla sądownictwa ze względu na interes publiczny (postanowienie SN z 29 stycznia 2011 r., I UK 295/10, niepubl.). Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (postanowienie SN z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

Stosownie do art. 398¹³ § 1 i 2 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw i jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku stwierdzono przede wszystkim, że „przeprowadzone przez sąd odwoławczy postępowanie dowodowe z dokumentów [...] prowadzi do ustalenia, że 6.10.2003 r. Rada Nadzorcza podjęła uchwałę IV postanawiającą w trybie art. 56 par. 1 prawa spółdzielczego o wyznaczeniu do czasowego, do dnia 31.12.2003 r. pełnienia funkcji członków zarządu Z. B. i A. W.. Z uwagi na powyższe ustalenie Sąd Okręgowy uznał, że A. W. jako wyznaczony do czasowego (od 6.10.2003 r. do 31.12.2003 r.) pełnienia funkcji członka zarządu pozwanej z uwagi na owo czasowe wyznaczenie miał upoważnienie do podpisania (obok członka zarządu) rozwiązania umowy bez wypowiedzenia. Stwierdzić zatem trzeba, że oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia jest ważne i nie zostało dokonane z naruszeniem art. 54 § 1 prawa spółdzielczego [...]. Reasumując złożone powodowi oświadczenie o rozwiązaniu stosunku pracy z winy pracownika nie było obarczone wadami formalnymi, które by czyniły je nieważnym”.

Jednocześnie Sąd podkreślił, co ma szczególne znaczenie przy rozpoznaniu w przedmiocie odmowy przyjęcia skargi do rozpoznania, że „prawdziwa i uzasadniona przyczyna rozwiązania stosunku pracy okazała się przyczyna polegająca na samowolnym pobieraniu nienależnych zaliczek na poczet przyszłych

wynagrodzeń za pracę i tym samym spowodowanie szkody na znaczną kwotę 259.210,66 zł za okres od 1.06.2002 r. do 30.09.2003 r. - art. 114 k.p. Ustalenie stanu faktycznego i ocena prawna w tym zakresie jest prawidłowa i odpowiada prawu. Podkreślić należy, iż wbrew wywodowi apelacji Sąd Rejonowy nie stwierdził, iż w dacie złożenia oświadczenia powód popełnił przestępstwo, a tylko wskazał, iż wydany przeciwko powodowi wyrok potwierdził prawdziwość zarzutu wyartykułowanego w pkt. 1 oświadczenia pracodawcy. Pracodawca nie zarzucił powodowi popełnienie przestępstwa uniemożliwiającego dalsze zatrudnienie, ale ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych. Natomiast w ramach przedmiotowego postępowania strona pozwana wykazała, iż zaistniała podstawy przed złożeniem oświadczenia woli pracodawcy w przedmiocie rozwiązania z tego powodu umowy o pracę”.

Nawet gdyby teoretycznie uznać (nie ma ku temu jakichkolwiek podstaw), że doszło do wadliwości podmiotowej przy rozwiązywaniu umowy o pracę, to nie ma podstaw w niniejszej sprawie do kwestionowania skuteczności czynności rozwiązujących stosunek pracy (zob. np. wyrok SN z 9 czerwca 2009 r., II PK 264/08, M.P.Pr. 2009 nr 8, s. 427-428). Wskazane przez skarżącego rzekome zagadnienie prawne nie ma więc jakiegokolwiek znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się bowiem, że problem prawny ujęty w skardze kasacyjnej dotyczyć musi kwestii decydującej o rozstrzygnięciu sprawy, nie może być dla niej prawnie obojętny. Innymi słowy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, bądź zachodzi konieczność wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów tylko wtedy, kiedy wynik sprawy uzależniony jest od interpretacji przepisów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (tak też Sąd Najwyższy w postanowieniu z 25 września 2007 r., I UK 161/07, niepubl.).

Rozstrzygnięcie zagadnienie prawnego przedstawionego w skardze kasacyjnej nie miało bowiem znaczenia dla wyniku sprawy rozpoznawanej przez Sąd Okręgowy.

Skarga kasacyjna ma dalsze braki, które nie pozwalają na przyjęcie jej do rozpoznania. Odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (postanowienie SN z 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, LEX nr 1125267).

Rzeczą Sądu Najwyższego przy ocenie, czy skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania, nie jest doszukiwanie się w uzasadnieniu podstaw skargi juredycznej argumentacji mającej wykazać spełnienie przesłanek przedsądu, co odnosi się wprost do wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania sporządzonej przez skarżącego (postanowienie SN z 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883).

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.

[aw]